

Tăcutul și limbutul

Constanța Buzea

Și tăcutul, și limbutul,
Scot merindea pe ștergar:
Pâine dulce, oușoare,
Ceapă, brânză și mărar.

Nici tăcutul, nici limbutul
Lesne firea nu și-o schimbă,
Poate doar atunci să fie,
Când mi-o crește păr pe limbă.
Cel tăcut de prânz se-apucă

Și înghite pe tăcute.
Pe limbut limba-l mănâncă,
Spune vrute și nevrute:
Cum a tras mâța de coadă,
Ba cum a făcut-o fiartă,
Ba cum a lăsat-o baltă
Și-a răs ciob de oală spartă,

Ba cum a-nghițit gălușca
Fără nod și fără ghiolț,
Cum își ies unii din pepeni
Și cum dau din colț în colț.

Cum era negru de foame
Și-a mâncat ouă de struț,
Cât e el de cumsecade,
A căzut din lac în puț,

Cum i-au luat vorba din gură,
Cât a fost el de înfipt,
Unii-au vrut să-i sufle-n ciorbă,
Alții să-l mănânce fript...

- Ptiu, belea, de șapte ori,
Să nu-ți vină să-i omori?
Cel tăcut întinge-n sare,
N-are vreme să-i omoare.